

„Între caracter și inteligență n-ar trebui să existe alegere...”

- Mihai Eminescu

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă

Anul VI

Numărul 261

(6737/1302)

29 iunie - 5 iulie 2016

Statu(s)ul nejuridic al familiei-cere-tot!

Cezar Adonis
Mihalache

Dacă voia un statut oficial, putea să-și constituie, înainte de toate, o fundație sau o asociație! Apoi, după ce ar fi convins țara de buna sa intenție, prin acțiuni caritabile, de exemplu, sau măcar prin repatrierea unor părți ale istoriei și culturii noastre, putea obține de la Guvernul României statutul de fundație de utilitate publică.

Dar nu! Casa Regală nu urmează căile

nobilă ar putea fi luate la puricat. Începând de la dimensiunea lor astronomică până la destinatarul de fond, (ne)juridic!, al monstroaselor restituiri. Iar după două decenii să te trezești cu sarea în ochi a unei întrebări fundamentale-constituționale, cui a făcut plocon Statul Român aceste restituiri?, deschide o altă plagă ce supură abuzurile făcute de anumiți indivizi în numele Statului Român! Cui s-a retrocedat acel purcoi de avere? Unei structuri fără fond juridic? De aici ar putea începe marile și adevăratele

titate care nu avea fundament juridic, sunt luați la puricat. Iar sleahta de majordomi încearcă, nu să salveze ce se mai poate pentru Casa Regală, ci să se salveze ei de sub tăvălug...

Guvernul NU trebuie să rezolve această problemă juridică a Casei Regale! În fond, era treaba familiei-cere-tot. Altminteri, și alte case „(r)regale” ar putea solicita recunoașteri juridice similare. Și, Doamne ferește!, să ajungă ele la concluzia că reperul pus pe acvila noastră este de fapt coroana lor bătută în cioburi de țigănie.

Jocurile nebunilor care se vor regi pot merge însă și mai adânc în substanță... Inclusiv prin transferarea, în încercarea logică de a crea cadrul juridic al averii regale, spre o structură deja existentă. Fundația unei „prințipesă” de dudă, tot mai probabil de utilitate publică pe dosare nedeconspirate!

Pentru că toți acești ipochimeni care nici măcar nu așteaptă să bată în dungă clopotul ultimului Rege ale României, își strigă deja chemarea lăcomiei prin „Vive la principesa”! La rând, una câte una, să ne ajungă pe provincii!

P.S.:

„Rolul și contribuția Casei Regale în societatea românească vor fi delimitate clar și precis printr-o propunere legislativă”, anunță premierul Dacian Cioloș. Să nu transformăm însă totul și într-o lege de „Lèse-majesté”, fără mitura de informație din pe modelul unui act normativ deja tragic de celebru, iar punerea sub îndoială a faptelor lui Mihai I să ne ducă la negaționism și pârnaie! împotriva Oricum, „prințipesă” n-a sărit prea departe de trunchiul regal, bine educată pupând poalele politice și pe stânga, și pe dreapta...

Lațul se strânge, foști miniștri ai culturii, care au semnat acte abuzive de restituire, false și nule prin însăși restituirea către o en-

Cozile noastre de topor...

George
Alexander

În timp ce unii părinți își smulg părul din cap de durere fiindcă așa-zisa „Protecție (?) a Copilului”, din diferitele țări, i-a distrus, anumiți aspiranți, cu înzestrări sufletești minime, însă!, furișându-se pe ușa din spate, încearcă să se uite la noi prin ciobul de sticlă ca să vadă, probabil, cum arătăm înainte de a muri... Dacă ne-am sincro-ni-zat cum trebuie și dacă mai avem în noi ceva care i-a speriat și îi sperie... Vocația aceea, sfântă, de a spune NU în fața nedreptății, de a ne strânge rândurile și de a riposta în fața sistemului! Aceste figuri lugubre ale întinericului sunt cozile noastre de topor. Sunt cei care, de dragul blazoanelor (=bani) norvegiene ne-au explicat de-a lungul timpului, ca adevărate uși de biserică, faptul că Bodnariu, Nan, Avramescu, etc. etc. nici nu există și nici n-au existat!, decât în închipuirea noastră, că toți copiii aceștia traumatizați de Barnevernet, brutalizați și luați cu forța –în timp ce ei se zbat, plângând neputincioși, desperați, după părinții lor! -, împachetați în mașină și aruncați acolo, cu nepăsare!, mai rău chiar și decât animalele - precum copiii Nan! - toate aceste fapte reprobabile împotriva celor mici și fără apărare sunt simple exagerări ale noastre!

Intimidările părinților, interogatoriile lor în arestul poliției, amenințările cu închisoarea, șantajul sunt simple aberații, spun ei!, aceste cozi de topor care și-au vândut sufletul pentru bani...

Au mințit, mint mereu acești mutanți care au ADN-ul modificat... Aceste umbre sinistre din panteonul mizeriilor morale. Al oamenilor fără capătăi. În Norvegia, fără mitura de informație din ziare încă e trunchiată. Presa răspunde la comanda politică. Interesant, însă, este că, printre altele, la ultimul protest împotriva Barnevernet, din iunie, cineva le-a spus norvegienilor răspicat, în față: „Vedeți, să nu vă culcați într-o democrație și să vă treziți în dictatură curată!”...

Sistemul vrea să epureze de contestatari țara întregă. Nan, Avramescu sunt amenințați cu închisoarea acum. Pe Facebook s-au creat grupuri de postaci care amenință oamenii care spun Adevărul. Chiar și ziaristii români sunt atacați sistematic

de cozile noastre de topor, plătite de un anumit stat bogat... După fiecare articol critic la adresa Protecției Copilului, un cor format din patru-cinci indivizi obscuri – aceiași de fiecare dată!- cu ultimele resturi de demnitate umană, trec la mușcături, în haită... O sfidare mai mare a bunului-simț, n-am văzut vreodată! Dacă înainte de apariția cărții mele, „Copiii noștri în închisorile lor. Furați de Barnevernet”, acești... – mi-e greu să le spun oamenii!-, spuneau că atrocitățile și crimele împotriva copiilor și părinților nu există (Sic!), după apariția cărții, au schimbat tactica...

Orice ziarist care amintește câte ceva despre mine, este pus imediat la zid. Cozile noastre de topor îi reproșează că, spunând Adevărul, ziaristul vrea să-mi ridice mie un pedestal de unde, - vezi, Doamne!, ar trebui să mă cațăr chiar și pe Himalaia!... În timp ce ei stau cumiți în văgăuna lor. Dar, mai mult... Aceiași indivizi, aceleași cozi de topor, s-au apucat acum să țină seminare!... Pe data de 18 iunie, la casa de cultură Fjell din Straume, Norvegia, doi iluștri reprezentanți ai valului de explicatori, două conștiințe care cumpără sau vând și ele ce pot!, folosindu-se de faima și prestața lor, invită toți românii din Hordaland, însetați de adevăr! Să-i năucească, povestindu-le de binefacerile aduse de Barnevernet familiilor! De ce se aruncă bani pe aceste măști sinistre, însă? Pe acești impostori care, și așa s-au compromis prin atacurile de mahala, prin neadevărurile proferate pretutindeni?! Nu era mai simplu ca Barnevernet să o invite pe Mihaela Nan, de exemplu, care ar fi venit și neplătită!, să le spună românilor de inima mare a angajaților Barnevernet?! Sau cum se frânge un zbor de copil, cum se moare încă din viață când ți se iau copiii de către aceste extensii ale lui Dumnezeu?!...

Cu dedicație, deci, pentru cozile noastre de topor. Și pentru stăpânii lor, Dacă vreți ca să tac, dacă vreți ca toată lumea să tacă, dați-le copiii înapoi! Nan. Avramescu. Rădulescu. Hermina N. Smicală. Sutton-Brădeanu. Barbu. Și, mulți alții, care de teama amenințărilor, încă tac...!

legislative normale. Că de aia e „unsă” cu bunăvoința muritorilor guvernanți și îmbălsămată în ființarea ei cu rente „de reprezentare” pe banii noștri.

Sau, și mai corect, Casa Regală trebuia să se constituie ca... SRL. Ba, chiar o societate pe acțiuni în familie regală, de la prințesa molfăind limba română la prințesa luptelor de cocoși, neregali!, pentru ca prearestiturile să aibă o intrare patrimonială juridică. Dar așa, Casa Regală s-a trezit, nu pe un fundament de cărți de joc, ci de-a dreptul în aer!

Ce este, de fapt, Casa Regală? Sau ce nu este, în esența fundamentelor sale de castel de nisip?! Pentru că, prin punerea statutului juridic real al Casei Regale sub semnul întrebării, devine îndoielnic însăși calitatea patrimonială a averii pe care a pus mâna în ultimii ani. Inclusiv prin sprijinul unor personaje care astăzi, din fruntea instituțiilor statului, fac un abuz în serviciu și așează coroane peste sigiliul Statului Român, forțând și acordarea unui statut juridic Casei Regale.

Vin vremuri în care chiar și restituirile de viță

probleme pentru Casa Regală.

Dar lașitatea majordomilor în a clădi de grabă un fundament juridic Casei Regale este evidentă, „devotatul” Călin Popescu Tăriceanu și profitorul de ocazie Liviu Dragnea împingând problema „soluționării”, dinspre Parlament, ca for legislativ care ar trebui să-și asume această îndreptare a erorii istorice, spre Guvernul României. Să dea executivul o țidulă de albire a falsului, deja istoric!, pentru că, oricum, „pe surse” (probabil plecate din aceeași sferă a pseudo majordomilor), premierul e dat plecat din țară imediat după ce-și termină mandatul de tehnocrat. Așa că, dacă va fi găsit vinovat, nu va mai conta pentru un personaj „în contumacie”.

Și ar fi într-adevăr una dintre cele mai mârșave falsuri ale istoriei noastre, constituirea juridică „in extremis”, să nu piardă carecumva Casa Regală castele și hectare de păduri, pe care ar putea să o facă acest guvern!

Lațul se strânge, foști miniștri ai culturii, care au semnat acte abuzive de restituire, false și nule prin însăși restituirea către o en-

Naționalismul, ultima speranță a neamului românesc!

Andreea
Arsene

În aceste momente în care situația României a ajuns într-un punct foarte critic. Înclinând balanța spre dizolvarea identității statale, ultima șansă de salvare a neamului românesc rămâne instaurarea unui regim naționalist tradiționalist. Cu atât mai mult cu cât tendința europeană actuală, în sfera politicului, înclină vertiginos spre naționalism. Țări precum, Polonia, Grecia, Serbia, Ungaria, Macedonia, Albania, Islanda și altele s-au îndepărtat de șablonul politicianismului occidental, implementând un model de guvernare propriu, independent, în folosul exclusiv al țării lor. România, parcă urmărită de un blestem vechi, nu-și mai poate scoate capul din mocirla în care au târât-o străinii de neam care au avut interesul doar să o distrugă. Și, cum acest deziderat s-a dovedit a fi imposibil, ticăloșii neamului, iudele și călăii și-au lăsat urmașii să le îndeplinescă misiunea distructivă.

Poporul român este cel mai vechi popor european așezat de aproape 7.000 de ani între hotarele aceluiași teritoriu din care au fost smulse de-a lungul istoriei provincii mari de către vecinii noștri „binevoitori”. Singurul vecin al României, care s-a dovedit a fi cel mai drept a rămas... Marea Neagră. Mai mult de două milenii de cotopire, războaie, campanii de denigrare și falsificare a istoriei n-au reușit să ne șteargă de pe hartă. Suntem un popor binecuvântat, îl avem pe Dumnezeu care ne apără! Atunci, întreb: unde erau Statele Unite ale Americii, care își dispută supremația cu rușii asupra noastră, în acele vremuri când Burebista (anul 70 înainte de Hristos) îi supunea pe celți și pe bastarni punând stăpânire peste toată România de azi? Regatul lui Burebista se întindea, cum este bine știut, de la Dunarea mijlocie până la gurile Bugului și de la Carpații Paduroși până la Munții Balcani. Statul nou creat era cunoscut sub numele de Dacia. În jurul anului 48 î.Hr. Burebista era numit într-o inscripție greacă „cel dintâi și cel mai mare dintre regii din Tracia și stăpânitor peste tot ținutul de dincolo și dincoace de fluviu”. El a înțeles marea amenințare care venea din partea romanilor care stapâneau Grecia și Macedonia.

Ne dau nouă lecții de istorie, americanii? Acești barbari proveniți din tagma mișească a statelor colonizatoare -Anglia, Olanda, Franța - care au jefuit și supus mai mult de o treime din planetă? Unde era Rusia, ghimpele din coasta României, dușmanul cel mai aprig dintre vecinii noștri, când Decebal ducea cele mai grele lupte, dar glorioase împotriva celui mai mare imperiu

al acelor vremuri, Imperiul Roman? Rușii (slavii de răsărit) au apărut în Europa aduși de hoardele mongole din Asia de care s-au despărțit, așezându-se pe teritoriul actual al Rusiei. Cu toate că propaganda rusească atribuie poporului rus originea pur ariană, adevărul este că ei nu sunt nici măcar slavi la origine; elementul lor etnic principal descinde din vița khazară. Balaurul din Răsărit care a încercat de atâtea ori să ne înghită prin jafuri teritoriale, asimilare culturală și etnică, dar puterea lor colosală nu a reușit să distrugă coordonatele puternice ale neamului nostru greu încercat. Nici rușii și nici americanii nu ne sunt prieteni și nici un alt stat de pe acest pământ. Suntem doar un trofeu râvnit pentru bogăția resurselor teritoriale și poziția strategică importantă. Însă Rusia și-a impus naționalismul ca politică de stat, și, în acest fel, a devenit un stat puternic încheșat. Acest exemplu îl putem lua noi de la ruși...

Să ne luăm ca pavază credința strămoșească, exemplul marilor personalități istorice care și-au jertfit viața pentru înfăptuirea unității de neam. Avem în față fundamentul necesar pentru a ne întări mijloacele de luptă împotriva sistemului care ne oprimă. Nu suntem singuri și nici lipsiți de putere, așa cum vor ei să ne facă să credem. În noi sălășluiește o putere infinit mai mare decât a lor: suntem conectați permanent la sursa unei forțe uriașe numită conștiința colectivă, despre care mulți n-au cunosțință. Această capacitate persistă în formă latentă și de aceea stăpânitorii (Oculta Mondială) fac tot posibilul să anihileze această putere prin controlul eficient al maselor. Manipularea mediatică și controlul prin mijloacele de spionaj tehnic și informatic contribuie cel mai sigur la contracararea oricărei forme de protest împotriva sistemului. Mecanismul de control al elitelor vizează ținerea oamenilor într-o stare de ignoranță, teamă și conflict între ei. Adevărata putere o au cei mulți, adică noi, obidiții, manipulații, sclavagizații, monitorizații, nedreptățiții... Noi avem puterea de a ne decide singuri destinul și, totuși, am renunțat și renunțăm atât de ușor la acest drept fundamental dăruit de către Dumnezeu. Și tot pentru Dumnezeu trebuie să încetăm să ne mai complacem în postura de cobai ai sistemului criminal globalist. Actul de manipulare mentală săvârșit asupra noastră poate să înceteze în momentul în care vom conștientiza că avem o personalitate proprie, un mod de gândire propriu care poate lucra constructiv pentru schimbarea societății. Acel grup parazită din vârful piramidei, numit „Frăția” ne folosește slăbiciunile ca principal instrument pentru cucerirea puterii globale, însă n-au ajuns la

performanța de a controla total fiecare individ în parte, le este imposibil, de aceea recurg la politicile criminale de reducere masivă a populației globului.

În România nu există presă liberă și, din acest motiv, formele de manifest ale naționaliștilor puri nu pot străbate în atenția oamenilor. Conducătorii noștri ne oropsesc și ne stigmatizează orientarea naționalistă. Din cauza luptei naționaliștilor, puțini la număr, alogenii din structurile statului au convenit să stipuleze cât mai multe legi anti-naționale. Scoaterea din manualul de istorie a mai multor personalități care și-au adus contribuția la bunul mers al societății românești din timpurile lor, scoaterea din școli a religiei oficiale creștin ortodoxă, ceea ce au făcut și comuniștii, că doar ei, cei care ne guvernează azi, sunt urmașii ciumei comuniste. Interzicerea simbolurilor naționale este cea mai aberantă lege prin care s-a mers prea departe.

Este o politică dictatorială, neagresivă în plan fizic, exercitată pe căi lăturalnice, justificate de nevoia de a împiedica manifestările extremiste... Adică voi, călăilor, fără Dumnezeu, fără identitate, fără scrupule, îmi interziceți să îmi manifest identitatea de neam? Ați ajuns să-l contestați pe marele poet Mihai Eminescu pentru că acesta, cu geniala lui gândire și moralitatea curată, prin patriotismul lui devotat, a luptat pentru drepturile neamului său asuprit? Ați diabolizat până la extrem rolul pe care l-a jucat „Mișcarea Legionară” în societatea românească interbelică.

Mișcarea naționalist-legionară de sub conducerea Căpitanului Corneliu Zelea Codreanu a fost cea mai dreaptă ocărmiure din câte au existat vreodată, cel puțin din istoria modernă; stă dovadă faptul că aceste grupări i s-au alăturat marile personalități ale vremii - Nae Ionescu, Mircea Eliade, Emil Cioran, Petre Țuțea, Radu Gyr, Constantin Noica, Nichifor Crainic, Mircea Vulcănescu, Vasile Voiculescu, Traian Trifan, Lucian Blaga, Duhovnicul Arsenie Papacioc, Ilie Tudor, Părintele Calciu Dumitreasa. Unele dintre aceste personalități au fost ideologi de seamă ai legionarismului manifestându-se foarte activ în cadrul mișcării. Cu toată mizeria aruncată asupra Mișcării Legionare, această forță a constituit în anii ei de glorie cel mai puternic zid de fier în calea expansiunii comuniste. Regele Carol al II-lea, din al cărui ordin a fost ucis Căpitanul și camarazii lui apropiați, a avut interesul să înlăture din cale opoziția care îi dezaproba modul abuziv, imoral, dictatorial, contra interesului național, de a conduce statul. Camarila carlistă, dirijată din umbră de nefasta Elena Lupescu, evreica subordonată cercurilor

sioniste care lucrau pe ascuns pentru distrugerea României, l-a influențat pe rege în luarea celor mai nefaste decizii care au avut repercursiuni grave asupra viitorului țării.

Din ignoranță sau în mod voit, regele „play-boy” a refuzat să aloce bani pentru echiparea și dotarea corespunzătoare a armatei române, încât, în prag de război, în anul 1940, în lungul șir de pierderi teritoriale care au avut loc, România se afla în situația cea mai dificilă din câte au existat în istoria modernă. O Românie fără armată, o Românie izolată pe plan internațional. Regele a căutat salvarea de la dezastru în persoana unui român providențial, Generalul Ion Antonescu pe care îl trimisese în surghiun la Mănăstirea Bistrița, pentru că militarul de excepție a avut îndrăzneala să-i ceară socoteală pentru modul său dezastruos de a conduce țara. Ion Antonescu a fost singurul om capabil să scoată țara din haosul în care a fost aruncată de către rege în acea perioadă. I s-a reproșat și i se impută lui Antonescu alianța cu Germania, însă cei fără dreaptă judecată nu înțeleg că nu exista o altă posibilitate de a ieși din impas.

Practic, Antonescu a ales unica soluție de salvare. Își închipuie cei care îi tot blamează politica, ce s-ar fi întâmplat dacă Antonescu i s-ar fi împotrivit lui Hitler? Deveneam o a doua Polonie sau lugoslavie, sfâșiată în bucăți și împărțită între germani și sovietici. Antonescu n-a fost executat pentru că ar fi comandat uciderea în masă a evreilor - o minciună ordinară -, deoarece el a văzut un pericol doar în evreii din Basarabia și Bucovina care se manifestau foarte ostil față de populația majoritar românească. Comisarii sovietici, în majoritate evrei care coordonau activitatea în teritoriile românești, se manifestau cu o violență ieșită din comun față de români.

Mareșalul a fost executat pentru că a avut îndrăzneala să-l infrunte pe Stalin, evreul de la Moscova, luându-i de sub nas, în mod justificat, teritoriile care ne-au aparținut nouă de veacuri: Basarabia și Bucovina. Dacă Antonescu ar fi urât atât de tare evreii, ce l-ar fi împiedicat să-i predea pe toți germanilor? Există evrei care au recunoscut că nici un tren încărcat cu evrei din România n-a plecat la Auschwitz, evrei care au recunoscut că viețile lor au fost salvate de către Mareșal, care le-a permis să emigreze în Palestina. Iar aceștia au fost de ordinul sutelor de mii. Încă o minciună evreiască ce trebuie să fie demontată este aceea că evreii trimiși la Bug au fost plasați cu scopul de a fi exterminați. De ce nu se spune adevărul că intenția Mareșalului era aceea ca să fie salvați din mâinile germanilor? În tot acest timp cât au stat în lagăr, Antonescu a căutat spri-

jin la evreii bogați ca să-i ajute și, și mai mult decât atât, a făcut un apel internațional la americani și britanici să-i salveze, dar, din păcate, nu li s-a oferit niciun ajutor. Nu cumva acest refuz nejustificat vine încă odată în sprijinul teoriei conform căreia, evreii trebuiau sacrificați chiar de către cei din neamul lor, ca motiv pentru crearea mult așteptatului stat Israel? Astfel se justidică.

Lideri cum au fost Ion Antonescu și Corneliu Zelea Codreanu nu se vor mai naște prea curând. Acești doi români providențiali au scris o istorie glorioasă: încercarea lor de a ieși de sub jugul sclaviei iudaismului mondial a demonstrat că se poate soluționa orice problemă de interes național dacă diriguitorii sunt insuflețiți în lucrarea lor de credință, onoare, disciplină, dragoste de țară și spirit de sacrificiu.

În zilele noastre, naționalismul a devenit o „sintagmă” diabolizată prin asocierea intenționat greșită cu nazismul. Ca ideologie a apărut în sec XIX, atunci când țările europene aflate sub hegemonia imperiilor Austro-Ungar și Otoman căutau să obțină dreptul la autonomie. Practic, ideologia naționalistă a avut un impact pozitiv asupra popoarelor subjugate de elementele străine, sporind sentimentul de mândrie națională în rândul populației. Apartenența maselor la această ideologie a menținut un echilibru major în desfășurarea corectă și bine încheșată a unității statale. Nu-i nimic greșit să-ți iubești țara, să apreciezi valorile tradiționale și să le promovezi, să faci cult pentru simbolurile naționale și să arborezi drapelul și să îmbraci portul național, să-ți cunoști drepturile cetățenești și să nu tolerezi până la umilință comportamentul obraznic al etnicilor, care, de atâta timp, ne-au călcat în picioare, pe noi românii majoritari. În virtutea căruia drept?

Ridicăm moschei pentru musulmanii care ne-au prigonit și jefuit secole de-a rândul? Le dăm dreptul maghiarilor de a avea autonomie, acestor sălbateci veniți din stepele aride ale Asiei, care au ținut pământul sfânt românesc al Transilvaniei sub stăpânire aproape 1.000 de ani, când noi, cu câteva mii de ani înaintea năvălirii lor, scriam istoria lumii pe Tăblițele de la Tărtăria? Tolerăm țigănimia obraznică ce ne agresează fizic și mediatic prin propagarea (in)culturii ei? Nu avem nevoie de aceste importuri culturale denaturate, fiindcă românii au una dintre cele mai bogate, valoroase și tradiționale culturi europene.

Prin conștientizarea propriei noastre valori, ca entități ce aparținem unui spațiu ancestral foarte vechi, vom putea renaște spiritual!

Notații de-a-mboilea

Aurel
Brumă

Între marile provocări ale acestui mileniu, posibila desecretizare a tehnologiilor de restaurare a surselor informaționale primare ar provoca un seism de o magnitudine necontrolabilă pentru multe, foarte multe dintre instituțiile „clasicizate”, imobile oricărei intervenții de noutate. Posibilitatea de a recompune/rescrie istoria universală în unele date (demitizând trucajele scribilor, cronicarilor de poruncă) printr-un alt sistem de lectură a cristalelor profunde sau (Tunelul Timpului) recuperarea din chaos a unor voci, imagini – ar modifica esențial, poate, istoria și esența unor științe, cea a bisericii, impunând o nouă dimensiune genezei și etogenezei (spre exemplu) unor popoare, state. Orgolii imperiale, încă pulsatorii, și-ar atenua discursul civilizatoriu, actanții (majoritari în centrul dezvoltat al Europei) trebuind să accepte modificări de roluri, de locuri

în geo-politica actuală. Spre exemplu, cum și în ce forme vor reacționa reprezentanții țărilor la vârf din arealul limbilor romanice la situarea centrului de formare și disipare a latiniei exact în teritorialitatea dacică? Cum, cât și în ce forme vor interveni naționaliștii francezi (și nu doar ei) care, inclusiv la un

mare campionat desfășurat sub semnul respectului, îi etichetează pe români ca „țigani”, o impietate în clar față de propriii lor strămoși(dacă romii ar fi români)?! Adiacent acestei relații, cum și ce măsuri contributive ar trebui să inițieze țările din jurul Bruxellesi pen-

tru a-și „repara” deciziile răsiste, din perioade distincte, privitor la expulzarea țiganilor, fapt inexistent în teritorialitatea limbii române unde, pentru etnici, populația a acceptat prezența sau împământarea. Or scenariul acesta, unul real, se desfășura în condițiile tragice ale decimării populației

române atât pe frontul luptelor anti-otomane dar și al confruntărilor cu armatele creștine ale învecinaților. Cu supramăsură (copie în subțire a noilor „confruntări” geopolitice) parte din țările actualei comunități europene impozitau silnic țările de margine continentală,

suzeranitățile impuse fiind măsura calpă în raportul sacrificiu (al apărătorilor pământului limbii române) și mai binele imperiilor creștine.

Mă seacă până-n rărunchii ființei și duhului național neisprăviții din falanga Boia, cei care scriu de-a-mboilea pentru alți treizeci de arginți o istorie ticăloșită de care, uneori, chiar sponsorii alojeni se sperie. Reiterând într-un damf al rătăcirilor, atent distribuite, otrava desnaționalizării, mancurții cu ifose academice clamează, șase măsuri după Rösler, separarea, ruperea României în bucăți, măsurând propriile lor construcții cu un fir de plumb fără plumb, mișcat ca pișatul boului în scrieri schizoide. Și în timp ce noi,ăștia mai puțin iluminați, despăgubim cu anasâna unor decizii administrative de râsul curcilor state, regalități expiate, moștenitori în fals, tocmai pe aceia care, în parte, sunt ei înșiși datori românilor, marele micuț L.B. se mișcă prin istoria românilor ca printr-un parc de distracții, trăgând gratuit în

eroii naționali, urcându-și târnița pe tronuri și scaune arhieresti, jucând la alba-neagra bătălii, victorii și înfrângeri, holocaustul continuu la care românii au fost supuși, refuzând să dispară.

Ca român dintr-un neam risipit, adunat, de-a stânga și de-a dreapta Prutului, dincolo de Carpați, l-aș condamna, pentru început, pe Boia & Co, să facă o statistică a morților din Letopisețul Țării Moldovei a lui Neculce, să compare, pentru acea perioadă, tributul de vieți ale românilor cu cel din orice altă țară a Europei (în lupte de apărare, desigur). Dacă va înțelege ceva, doar un act de pocăință publică l-ar mai putea salva de la expierea ca „istoric”.

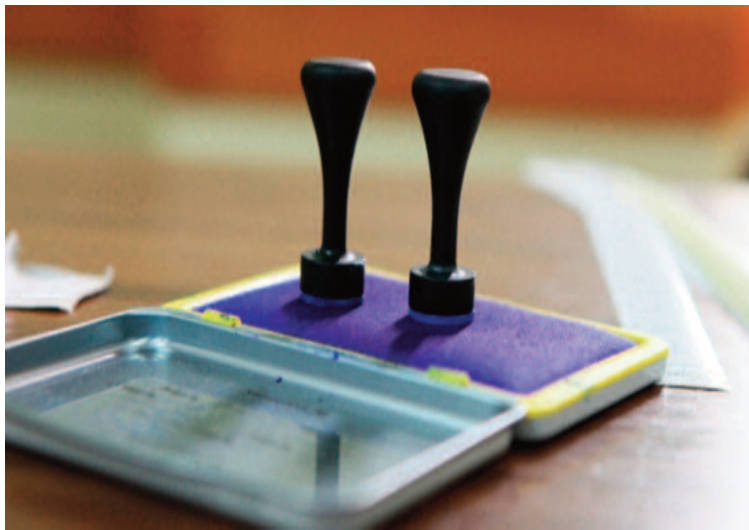
Sigur, sunt multe provocări ale neliniștitei minți omenești, ale cunoașterii. Se vor rejudeca, sper, cu alte măsuri, neviolate, fapte, conjuncturi, decizii. Și poate că astfel, dincolo de acest timp al lașităților, ne vom recupera eroii.

Vina electorilor indiferenți

Iulian
Chivu

Alegerile locale din România au fost receptate de presa internațională, cum altfel, decât prin clemența cu care au fost votați candidații cu condamnări penale sau cu dosare în curs de judecată de parcă românii ar fi abrogat orice cod moral spre a se supune formal unui Cod Penal frecvent revizuit. Media românească a venit și ea cu date care au confirmat relatările marilor agenții de presă ale lumii. În acest timp, Parlamentul României este preocupat să „dreagă busuiocul” pe ideea unei definiri ambigue sau insuficiente a abuzului în serviciu dând speranțe unui număr de circa trei mii de funcționari publici urmăriți pentru astfel de fapte, printre ei numărându-se, în parte, lideri de partide și cei care au candidat și chiar au fost aleși la localele din acest an. Curtea Constituțională a eliminat vaguitatea termenului la care se făcea referire, înțelegând ceea ce nu știm de ce nu au înțeles totodată și semanticienii din Parlament; abuz nu implică un repertoriu legislativ al posibilelor infracțiuni în exercitarea sarcinilor de serviciu, ci înseamnă pur și simplu fapta celui care și-a exercitat atribuțiile în chip

defectuos, spre a obține foloase necuvenite sau/și în dauna instituției pe care o slujește. După datele oficiale, numărul celor prezenți la vot ar reprezenta cam o treime din electorat, celelalte două treimi fiind electorii indiferenți. Vedem rezultatele finale și, când scontam aproape fără ezitări pe opțiunea elec-

toratului ardelean, nu mică a fost surpriza să constatăm că la Baia Mare, de pildă, clemența nespecifică maramureșenilor i-a adus câștig la urne unui candidat acuzat de achiziții ilegale, la fel și la Bistrița, la Bihor, la Covasna, în Harghita, în Mureș unde au candidat clienți cunoscuți ai DNA, unii dintre ei, vezi cazul de la Deva, fiind acreditați de sufragiile acelei treimi de electorat aservite orbește mai degrabă unor partide politice cu imunitatea slăbită decât conștiinței civice și integrității morale.

În județele Olteniei, Munteniei și ale Moldovei, electoratul social-democrat nu s-a dezmințit nici de data aceasta; cu ușurința cu care „cugetă” politic de ani de zile, fără a se ridica la alte standarde de opțiune, a votat după așteptări. Și au făcut asta cu toate că în Argeș Tudor Pendiuc e acuzat de un prejudiciu

însemnat, tot așa și la Aninoasa Dâmboviței, la Ploiești, la Călărași, în Constanța lui Mazăre, în Bacăul lui Romeo Stavarache, în Iașiul lui Nichita, în Craiova Olguței Vasilescu și nu în ultimul rând în Bucureștiul lui Oprescu, al lui Chiliman, Onțanu, Piedone, Vanghelie etc.

Cine sunt cei care au câștigat alegerile prin aceeași clemență păguboasă, prin aceeași sfidare a Justiției? A se vedea cazul lui Cherecheș de la Baia Mare, al Liei Olguța

Vasilescu la Craiova, al lui George Scripcaru de la Brașov, al lui Mircea Gutău de la Rm. Vâlcea și lista continuă în mai toate județele unde electoratul care votează după simpatii politice și-a făcut din nou „datoria”.

Or, lucrul acesta nu l-au făcut și celelalte două treimi de electorat care fie nu au mai venit la urne crezând că astfel „sanctionează” clasa politică, uzată moral în eșecul României din ultimii 26 de ani, fie acuză o suficiență contagioasă ori o inerție care nu se motivează în nicio rațiune sociologic validă. Analizii politici, firește, găsesc cauza în dimensiunea și structura electoratului de stânga; electorat de vârstă a treia, preponderent rural, cu un nivel cultural mediu sau submediu. Relația acestui electorat cu actualitatea, cu orizontul de așteptare al tinerei generații, cu exodul inteligenței și cu prăbușirea demografică nu este de natură să conducă spre o perspectivă prosperă, coerentă, cu soluții dincolo de consumismul asistatului social, dincolo de delingvența îngrijorătoare, de starea precară de sănătate a populației etc. Pe de altă parte, partidele politice de dreapta se confruntă cu o prelungită criză identitară și, din această cauză, nu au fost

destul de persuasive în campanie. Jocurile sterile de putere din PSD, cu ieșiri teatrale și reveniri penibile în scenă, susținute de o presă mai mult de suprafață decât de adâncime cu mesaje care se adresează acelei treimi de electorat cu argumente ieftine, care nu rezistă nici timpului, nici rațiunii fac un peisaj contradictoriu, aidoma confruntărilor dintre chibiți pe stadioane.

A da vina pe un guvern de criză, tehnocratic, neaservit politic, dar acceptat ca formulă de pasaj doar pentru a avea cui imputa la parlamentare nereușite endemice ține, de asemenea, de politica insidioasă a social-democraților, deschisă oricăror suspiciuni, tot așa cum și încercarea de a limita atribuțiile președintelui (vezi rolul lui, și așa formal, în numirea unor magistrați la nivel înalt) sunt de analizat prudent, după rațiunea lui Laocoon care nu credea în grecii homerici nici când făceau daruri; vina era nu a lor, ci a naivității troienilor. Iată de ce, cu gândul la parlamentarele care se apropie, cred că, în cazul nostru, e mai mare vina electorilor indiferenți, fiindcă nu previn răul de care sunt conștienți, decât a celor care îl provoacă din varii motive și interese.

Subscripția milei publice

Cezar Adonis
Mihalache

Millogeni a pământului continuă... Cu inițiative atât de aberante, puerile dar și jignitoare că îți vine să te rogi să se ridice Brâncuși din pământul Franței, evident, singur, că noi nu am fost în stare nici măcar să-l aducem acasă, să vină dară grabnic și să ia în sfântul lui mormânt „Cumințenia”, care prea a fost transformată de venetici într-o amuletă a kitsch-ului de politici social-publice din România. Cu pânze azvârlite pe clădirea guvernului, cu fel și fel de urne de colectă aruncate prin noile „cârciumi” ale activităților noastre social cotidiene, mall-urile, de parcă am strânge bani pentru a închide ultimul orfelinat al țării, cu „proiecte” insinuate unei ipocrizii generale în care, nu recuperarea în sine a lucrării în patrimoniul țării este adevăratul scop al acestei întregi agitații, ci explozia de epigonism a fel și fel de neica nimeni care cred că au prins clipa nemuririi imaginii lor într-un selfie patrimonial impus. Dar care vor lăsa ca urmă a trecerii lor prin această lume același insignifiant scurmat în uriașa albie de moștenire

brâncușiană. Acolo unde nume ale vieții publice tropăie a mesaje probrâncușiene transformând însă pământul atât de iubit de marele sculptor într-un noroi ce împrășcă o moștenire spirituală.

Așa ne apreciem noi înaintașii? Mai urmează să vedem negustori de litoral împătimiti brusc de arta brâncușiană oferind poze cu

care cheltuim pentru materialele de promovare mai mult decât se va fi donat ca urmare a impactului publicitar. Uplem cu kitsch mesajul operei... Și vom ajunge nu doar ca lucrarea în sine să fie depozitată, ca imagine, nici măcar ca prezență patrimonială palpabilă!, într-un subsol al memoriei noastre colective, o debara a (ne)conștiinței față de

Românii de Pretutindenii care tind a acapara imaginea românilor de afară, cu adevărat români de pretutindenii când au „creat” o „aplicație” brâncușian digitalizată. La pixelul albastru politic? La pixelii „morți” ai ecranelor vândute cu rabat de defecțiune (că ochi de uliu să ai și nu are cum să te deranjeze un pixel „mort” într-o mare de nuanțe pe

„pixelilor” din fotografia unei aplicații digitale. Iar asta sună și a discriminare. Căci, în timp ce în țară românii pot să facă donații, măcar atât!, românii de afară sunt puși să cumpere „pixeli”. Poate și ca mesaj politic, nu?!

Oricum, „material”, Brâncuși nu este al nostru decât în atavismul unei gândirii de provincial. El este al Umanității, fiind Universul unei iluminări întru spiritualitate. Priviți-i lucrările până veți înțelege! Căci, de nu veți fi înțeles mesajul, „geaba vă veți lăuda că ați luat acasă o „frântură”, o poză, un „pixel” sau chiar veți fi rupt o bucată din cearșaful aruncat parcă pe post de giulgiu ce ar trebui să acopere hoția cozilor de topor ce ne cheamă, pe noi!, la curățenie sufletească, începând, desigur, cu golirea buzunarelor și a portmoneului.

Toate aceste „suveneriri” din monstruosul campionat al impostorilor de hulire brâncușiană nu au nici o valoare. Nu au fost atinse de nemurirea spirituală a sculptorului. Așa că, nu vă vor aduce nici ani de noroc, nici deceniile (bine meritate de unii!) de ghinion...

noua „maimuță” a instantaneelor cu burți și țâțe lăsate la vatra nisipului ori iconițe și amulete sfințite vândute pe lângă lăcașurile de cult...

„Subscripția” Cumințenia pământului s-a transformat în mizeria publică a autoridicizării... Pentru că asta facem inventând campanii publicitare în

înaintași unde i-am zăvorit deja pe mulți dintre Marii Noștri Români, lăsându-i pradă penibilului monstruos promovat imagistic de feluri detractori, ci întreaga Lui operă...

Este greu de spus, de exemplu, la ce s-au „gândit” epigonii Departamentului Politici pentru Relația cu

care pe care oricum nu le sesizezi – dar nici nu trebuie, este de ajuns să o știi acolo, că asta vinde, nu?!). Un „agarici” s-a gândit la vânzarea „pe bucăți” a lui Brâncuși... Nu a osemintelor (nu încă!, eventual, pe post de moaște ori acatiste „de noroc” la mintea tot mai puțină a multor confrăți), ci a

Justiția Română subordonată intereselor americane?

Ionuț
Tene

Un fapt fără precedent care încalcă suveranitatea și independența României s-a petrecut zilele trecute. Responsabilii din Justiție au fot scoși la raport pentru o întâlnire cu Ambasadorul SUA la București. Așa ceva nu se întâmplă decât în statele bananiere africane și latino-americane. Procurorul general al României, Augustin Lazăr, s-a întâlnit cu ambasadorul SUA, Hans Klemm. La întâlnirea care a avut loc la sediul Parchetului de pe lângă ÎCCJ au participat și Daniel Horodniceanu, procuror șef al DIICOT și Călin Nistor, procuror șef adjunct al DNA, se arată într-un comunicat al Ministerului public. S-a discutat despre colaborarea dintre autoritățile judiciare române și americane în materia combaterii infracțiunilor transfrontaliere și a criminalității organizate. Ambasadorul american și-a manifestat întreaga disponibilitate de a oferi sprijin autorităților judiciare române, în sensul perfecționării profesionale a

procurorilor români care își desfășoară activitatea în domeniile considerate prioritare. Asta înseamnă în traducere liberă că procurorii vor fi trimiși la perfecționare educațională în SUA ca să se întoarcă cu temele făcute, așa cum în anii 50 alții erau trimiși la Moscova să introducă bolșevismul în România. Diferența este că, încă din 1952, nici măcar Moscova nu-și permitea să se amestece brutal în treburile justiției din România pentru că nu-i permitea Gheorghe Gheorghiu Dej, care se dorea jupân peste țară, ca să nu mai vorbim de perioada lui Nicolae Ceaușescu. Întâlnirea ambasadorului Hans Klemm cu factorii din Justiție reprezintă un amestec brutal în treburile interne ale României și o încercare de influențare a acesteia în favoarea intereselor geo-strategice americane.

Am sentimentul că România se transformă tot mai mult într-o țară latino-americană din anii 80, condusă direct de la ambasada americană peste voința președinției, guvernului, parlamentului sau poporului român. Funcționarii statului român

sunt teleghidați direct prin aceste întâlniri „de perfecționare” în favoarea unor interese străine de România și departe de suveranitatea națională. Ce ar zice americanii dacă ambasadorul român de la Washington se va întâlni ca

să dea directive procurorilor și justiției americane. Vă sigur că ar deveni imediat persona non grata. Este grav că cetățenii americani implicați în infracțiuni în România sunt deasupra legii. Vezi cazul Teo Peter, unde pușcașul american vinovat de ucidere din culpă a

fost scos repede din țară și protejat față de legea românească. Nu e niciun afacerist american inculpat de DNA, care a dat șpagă demnitarilor români în cazul Microsoft. Românii ca niște „colonizați” sunt arestați și condamnați pentru corupție,

cumva un proces cu un cetățean american, acesta fiind considerat din start deasupra legii de către Justiție, iar bietul român e condamnat fără drept de apel ca un iobag ardelean din vremea habsburgilor. Cetățenii români nu sunt egali cu cetățenii americani în fața legii, așa pare că este percepția Justiției. Românii sunt puși în fața unui proces continuu de umilire. Americanii au se pare de facto preemțiune în procesele cu cetățenii români în fața Justiției, ca nu cumva să se supere metropola. România trăiește o dramă majoră în ultimii ani, în care orice brumă de suveranitate, independență, justiție liberă și minimă demnitate a dispărut. Am devenit o națiune de executanți, sper să nu devenim și de executați în caz de un viitor război, pentru interesele altora.

dar niciun cetățean american nu este anchetat pentru oferirea de șpagă, trafic de influență, în cazul Microsoft.

SUA prin instrumentele sale din justiție se poartă în România ca o metropolă din secolul XVIII în colonia sa africană. Doamne ferește să ai